

s. 620 og 622, hvor det blev antaget, at sådanne anmeldelser ikke er omfattet af bestemmelsen. Der henvises til *le Maire's* kommentarer til disse domme i Ugeskrift for Retsvæsen 1965 B, s. 266.

I overensstemmelse med indstillinger fra samtlige statsadvokater har rigsadvokaten herefter over for justitsministeriet henstillet, at straffeloven søges ændret, således at falsk anmeldelse m. v. gøres strafbar også i tilfælde, hvor den anmeldte har samtykket i anmeldelsen, eller hvor en person anmelder sig selv som skyldig i en lovovertrædelse, som en anden har begået.

Efter straffelovrådets opfattelse er det konsekvent i forhold til de allerede gældende regler i §§ 164-65, at de pågældende forhold gøres strafbare. Falske selvanmeldelser og falske anmeldelser af andre med disses samtykke har for det første lignende uheldige virkninger som de anmeldelser af ikke-begåede forbrydelser, som er omfattet af straffebestemmelsen i § 165; myndighedernes, navnlig politiets, undersøgelsesarbejde kompliceres. Her til kommer, at de nævnte anmeldelser — ligesom de falske anmeldelser, der er omfattet af § 164, stk. 1 — indebærer en risiko for den ideelle skade, som er knyttet til urigtige domfældelser og den heraf følgende kompromittering af den strafferetlige retshåndhævelse. Det kan hævdes, at falsk anmeldelse af en anden med dennes samtykke dog er væsentlig forskellig fra andre falske anmeldelser af uskyldige, idet hensynet til den uskyldige er bortfaldet ved hans samtykke. Denne betragtning er dog kun delvis rigtig. Der kan efter omstændighederne være stærke grunde til at værne en person mod afgivelse af samtykke til falsk anmeldelse, specielt hvor samtykket er resultat af en pression, eller hvor den samtykkende har savnet klar forestilling om samtykkets konsekvenser.

Rådet mener også, at der er et praktisk behov for gennemførelse af en straffebestemmelse af den karakter, rigsadvokaten har foreslået. Trangen til en sådan bestemmelse har allerede vist sig også i andre sager end de to omtalte højesteretsager. Der er i forbindelse med visse typer af lovovertrædelser, herunder navnlig færdselslovovertrædelser, en betydelig fristelse til at indgå aftaler, hvorved en anden end den skyldige „påtager sig ansvaret“; det gælder ikke mindst i sager som den, der er refereret i U.f.R. 1965, s. 622, om færdselslovovertrædelser begået af spirituspåvirket motorfører, hvor færdselssagen kan afgøres med en bøde, såfremt det lykkes føreren og en passager, der ikke var spirituspåvirket, at overbevise politiet og retten om, at passageren var fører, og det derfor er ham, der er

ansvarlig for f. eks. en begået hastighedsoverskridelse.

På denne baggrund foreslår rådet en regel om straf for den, der afgiver urigtige oplysninger til offentlig myndighed eller foretager bevisforvanskning m. v. med det forsæt, at han selv eller en anden med dennes samtykke derved bliver sigtet, dømt eller undergivet strafferetlig retsfølge for en strafbar handling, den pågældende ikke har begået. Der foreslås samme strafferamme som efter § 165.

En nogenlunde tilsvarende bestemmelse er optaget i den norske straffelov (§ 171, nr. 2).

De foreslåede ændringer af § 165, der fastsætter straf for indgivelse af anmeldelse til „øvrigheden“ om strafbare handlinger, der ikke er begået, og indgivelse af falske klagemål til „kongen, rigsdagen og øvrigheden“, er overvejende af redaktionel karakter. Udtrykket „øvrighed“ er uklart og foreslås erstattet med „offentlig myndighed“.

Forslaget vedrørende §§ 164-165 har været forelagt præsidenterne for østre landsret, vestre landsret og Københavns byret samt Den danske Dommerforening til udtalelse. Forinden spørgsmålets forelæggelse for straffelovrådet havde rigsadvokaten som nævnt ovenfor afgivet en indstilling til justitsministeriet.

Til nr. 6 (§ 199).

Efter bestemmelsen i § 199, der anvendes over for prostituerede, straffes den, der undlader at efterkomme pålæg om at søge lovligt erhverv, med fængsel. Det foreslås at åbne mulighed for anvendelse af hæftestraf. Der henvises til straffelovrådets ovenfor omtalte indstilling om straf for homoseksuelle prostitutionsforhold m. v.

Til nr. 7 (§ 210).

Bestemmelsen i § 210 fastsætter straf for blodskam og bestemmer bl. a., at den, der har samleje med en slægtning i opstigende linie, straffes med fængsel indtil 2 år; strafansvaret forudsætter dog, at den pågældende er over 18 år.

§ 210 foreslås nu ændret, således at den beslægtede i nedstigende linie ikke kan straffes, selv om den pågældende er over 18 år.

Næsten alle sager om blodskamsforhold mellem beslægtede i op- og nedstigende linie angår forhold mellem en fader og hans datter. Gennemførelse af straffesag mod datteren i sådanne tilfælde vil i almindelighed være en urimelig belastning for hende — også selv om hun er over 18 år, og i praksis meddeles da næsten også altid tiltalefravald.